

I.

Капките падат

Разнесе се звук от дворния звънец пред обширния господарски дом на баронеса Асерман в предградиято „Сент Оноре“. Камериерката пристигна почти веднага и внесе един плик.

– Дошъл е един господин, когото госпожата е поканила в четири часа.

Госпожа Асерман разпечата плика и прочете следните думи, отпечатани върху картичка:

*Агенция „Барнет и Сие“
Безплатни издирвания*

– Доведете господина в моя будоар.

Валери – красивата Валери, както я наричаха вече от над трийсет години, за жалост – бе пълничка, зряла, богато облечена, старателно гримирана и запазила големите си претенции личност. Лицето ѝ изразяваше гордост, понякога суровост, често – известна невинност, нелишена от чар. Като съпруга на банкера Асерман тя черпеше суета от разкоша, от връзките си, от дома си и изобщо от всичко, свързано със самата нея. Според светските хроники бе имала някои малко скандални увлечения. Дори се твърдеше, че мъжът ѝ е бил на път да се разведе с нея.

Тя мина най-напред през помещенията, обитавани от барон Асерман, възрастен човек в недобро здраве, който от седмици бе на легло поради сърдечни кризи. Попита го как е и разсеяно пооправи възглавниците, на които бе опрян гърбът му. Той промълви:

– Май се звънна?

– Да – каза тя. – Това е детективът, когото ми препоръчаха за нашия случай. Май бил наистина забележителен.

– Отлично – рече банкерът. – Тази история ме притеснява, а колкото и да мисля за нея, не стигам доникъде.

Валери също изглеждаше загрижена; тя излезе от помещението и отиде в своя будоар. Там завари странно лице – пристегнат в кръста мъж с широки рамене, явно доста як, ала облечен с черен или по-скоро зеленикав редингот, който лъщеше като чадър. Лицето му бе енергично и правилно оформено, някак младежко, но имаше груба, грапава, червеникава кожа, все едно човек гледа тухла. Хладните, насмешливи очи, прикривани от монокъл, който той си слагаше ту отдясно, ту отляво, издаваха момчешка игривост.

– Господин Барнет? – попита тя.

Той се наведе към ръката ѝ, преди тя да успее да я отдръпне, и я целуна церемониално, подир което едва забележимо примлясна, сякаш оценяваше благоуханната свежест на въпросната ръка.

– Джим Барнет, на вашите услуги, госпожо баронесо. Получих писмото ви, само изчетках редингота си и ето ме тук...

Тя бе озадачена, колебаеше се дали да не натири натрапника. Той обаче така безапелационно изтъкваше едва ли не господарската си вежливост и светските си обноски, че баронесата просто подметна:

– Казаха ми, че имате опит в разнищването на сложни случаи...

Той се усмихна властно:

– Това е своеобразна дарба, умея да възприемам нещата ясно и да ги разбирам.

Гласът бе мек, а тонът назидателен, цялото му поведение бе все тъй ненатрапчиво иронично, леко подигравателно. Изглеждаше толкова самомнителен и самодоволен, че нямаше как човек да не го приеме – Валери усети как отведнъж е поразена от този непознат, някакъв си детектив, шеф на частна агенция. Стремейки се да постави нещата по местата им, тя намекна:

– Може би ще е за предпочитане да уговорим помежду си... условията...

– Няма нужда – заяви Барнет.

– Все пак – тя се усмихна на свой ред – нали не работите само за славата?

– Агенция „Барнет“ е напълно безплатна, госпожо баронесо.

Явно ѝ стана неприятно.

– Бих предпочела нашето споразумение да предвиди поне някакво обезщетение, някакво възнаграждение.

– Бакшиш – ухили се той.

Тя настоя:

– Ама аз не мога да...

– Да смятате, че сте ми задължена? Хубавата жена никога не е задължена никому.

Мигновено, сякаш за да поправи малко неуместността на тази закачка, той добави:

– Впрочем не се безпокойте, госпожо баронесо. Каквито и услуги да ви предоставя, ще се постарая всичко между нас да бъде изрядно.

Какво ли означаваше този неясен израз? Дали лицето възнамеряваше да се самовъзнагради? И по какъв начин?

Валери потръпна притеснено и се изчерви. Наистина господин Барнет пораждаше у нея някакво смътно безпокойство, до известна степен подобно на чувствата, породени от присъствието на крадец. Хрумна ѝ... ей богу, да... хрумна ѝ, че може би си има работа с някой, влюбен в нея и избрал този оригинален начин, за да получи достъп до нея. Но как да разбере? А и при всяко положение – как да реагира? Чувстваше се засрамена, завладяна, същевременно изпитваше и доверие, и склонност да се покори, каквото и да се случи. Затова когато детективът я запиташа за причините, накарали я да се обърне към агенция „Барнет“, тя започна да говори без заобикалки и без предисловие, както бе настоял той. Обясненията не траяха дълго: господин Барнет май бързаше.

– Стучи се по-миналата неделя – каза тя. – Бях събрала на бридж неколцина приятели. Легнах си доста рано и заспах, както обикновено. Шумът, който ме събуди към четири часа – точно в четири и десет, – бе последван от звук, както при затваряне на врата. Разнесе се откъм будоара ми.

– Сиреч откъм тази стая? – прекъсна я господин Барнет.

– Да, помещението се намира между моята стая (господин Барнет се поклонил с уважение по посока към стаята) и коридора, който води към служебното стълбище. Не съм страхлива. Поизчаках и станах.

Господин Барнет отново се поклони, представяйки си как баронесата се измъква от леглото.

– И тъй – вметна той, – станахте и?...

– Станах, влязох и включих осветлението. Нямахше никой, ала ей тази витринка бе съборена заедно с предметите в нея, дреболии и статуетки, като някои бяха счупени. Отидох при моя съпруг, който си четеше в леглото. Не бе чул нищо. Разтревожи се много, позвъни на иконома, който незабавно предприе издирване, а на сутринта то бе продължено от полицейския комисар.

– Резултатът? – попита господин Барнет.

– Ето го. Никакви улики, свързани с пристигането и излизането на лицето. Как е влязло? Как се е измъгнало? Пълна загадка. Под една табуретка обаче сред останките от витринката бе открито парче свещ, както и едно много мръсно шило с дървена дръжка. При това предния следобед един водопроводчик бе поправил чешмите над мивката на моя съпруг, в неговата тоалетна. Разпитан бе работодателят, който разпознал инструмента и показал другото парче свещ.

– Следователно – прекъсна я Джим Барнет – в това отношение нещата са сигурни?

– Да, но си противоречат с други безспорни факти и това наистина е обезсърчаващо. Разследването доказва, че работникът се е качил на бързия влак за Брюксел в шест вечерта и е пристигнал там в полунощ, сиреч три часа преди инцидента.

– Брей! А върнал ли се е работникът?

– Не. Следите му се губят в Антверпен, където харчел пари най-безразсъдно.

– Това ли е всичко?

– Това е, друго няма.

– Кой работи по случая?

– Инспектор Бешу.

Господин Барнет даде израз на буйната си радост.

– Бешу ли? Ах, прекрасният Бешу! Той ми е много добър приятел, госпожо баронесо. Често сме работили заедно.

– Действително тъкмо той ми каза за агенция „Барнет“.

– Сигурно не е стигнал доникъде, нали?

– Така е.

– Милият Бешу! Как се радвам, че ще му помогна!... А и на вас, госпожо баронесо, вярвайте ми... На вас пък особено!...

Господин Барнет се насочи към прозореца, опря чело в него и постоя замислено така известно време. Почукваше с пръсти по стъклото и си подсвиркуваше танцова мелодия. Накрая се върна при госпожа Асерман и поде отново:

– Мнението на Бешу, както и вашето, госпожо, е, че е имало опит за обир, нали?

– Да, и опитът е безплоден, нали нищо не е изчезнало.

– Да приемем, че е така. Във всеки случай опитът е имал ясна цел и вие би трябвало да знаете каква. Каква е била целта?

– Нямам представа – отвърна Валери подир кратко колебание.

Детективът се засмя.

– Госпожо баронесо, дали ще ми позволите да свия рамене, макар и с уважение?

Без да чака отговора, той иронично посочи с пръст едно от обшитите с плат пана, представляващи облицовката на будоара над цокъла, и попита, както се пита дете, скрило някакъв предмет:

– Какво има зад това пано?

– Ами, нищо... – отвърна тя втрещена. – Какво имате предвид?

Господин Барнет произнесе със сериозен тон:

– Имам предвид, че и при най-повърхностен оглед ръбовете на този платнен четириъгълник явно са леко захабени, госпожо баронесо, че на някои места между тях и дървената рамка зяят цепнатини, и аз, госпожо баронесо, имам основание да предположа, че отзад е скрит сейф.

Валери потрепери. Как от такива повърхностни данни господин Барнет бе успял да се досети?... С рязък жест тя приплъзна посоченото пано. Откри се малка стоманена вратичка и тя трескаво завъртя трите копчета за заключване на сейфа. Бе разтърсена от безумно безпокойство. Хипотезата бе невероятна, но тя се питаше дали този странен мъж не я бе обрал през няколкото минути, в които бе останал сам.

Тя отключи с ключа, който извади от джоба си, и се усмихна доволно. Единственият предмет вътре бе великолепно перлено

колие, което тя сграбчи веднага и чиито три реда закръжиха около китката ѝ.

Господин Барнет се разсмя.

– Успокоихте се, нали, госпожо баронесо? А обирджиите са толкова ловки, толкова смели! Внимавайте, госпожо баронесо, наистина това украшение е великолепно и аз напълно разбирам защо са ви го откраднали.

Тя възрази.

– Но кражба няма. Дори да са искали да го отмъкнат, не са успели.

– Така ли смятате, госпожо баронесо?

– Дали смятам така?! Но нали е тук! В ръцете ми е! Откраднатата вещ изчезва. А то е тук.

Той я поправи спокойно:

– Тук е едно колие. Сигурна ли сте обаче, че това е *вашето* колие? Уверена ли сте, че това има някаква стойност?

– Как! – възкликна тя нетърпеливо. – Само преди две седмици моят бижутер го оцени за половин милион.

– Преди две седмици... сиреч само дни преди онази нощ... Ами сега?... Е, имайте предвид, че аз нищо не знам... Не съм му правил експертиза... Просто предполагам... И ви питам дали увереността ви не е засенчена от леко подозрение?

Валери застина. За какво подозрение говореше той? Какво имаше предвид? В нея се надигаше смътна тревога, породена от действително неприятната настойчивост на нейния събеседник. Тя претегляше в двете си ръце купчинката перли и изведнъж ѝ се стори, че те някак си са олекнали. Взря се и очите ѝ откриха по-различни цветове, непознати отблясъци, обезпокоителна еднаквост и двусмислено съвършенство – все смущаващи подробности. Ето че в сумрака на съзнанието ѝ вече се прокрадваше истината, все по-отчетлива и застрашителна.

Барнет се позасмя ведро.

– Именно! Именно! Сега разбирате! Това е правилното заключение!... Още само едно малко усилие, госпожо баронесо, и ще ви стане напълно ясно. Толкова е логично! Противникът не просто краде, а подменя. По този начин нищо не е изчезнало и ако витринката не бе издала онзи неприятен звук, всичко щеше да се извърши тайно, тихомълком. Вие до определено време

нямаше да знаете, че истинската огърлица се е изпарила и че вашите бели рамене са украсени от колие от фалшиви бисери.

Фамилиарността на израза изобщо не ѝ подейства. Тя мислеше за нещо друго. Господин Барнет ѝ се поклони и без да я остави да си поеме дъх, вървейки право към целта, изтъкна:

– Едно е вече ясно: колието го няма. Хайде да не спираме дотук, а след като знаем какво е откраднато, госпожо баронесо, да помислим кой е крадецът. Това е логично изискване към добре проведеното разследване. Щом разберем кой го е извършил, ще бъдем в състояние да си върнем откраднатия предмет... третият етап на нашето сътрудничество.

Той потупа сърдечно ръцете на Валери.

– Доверете ми се, баронесо. Напредваме. Ако позволите, първо една малка хипотеза. Хипотезите са отличен метод. Нека предположим, че вашият съпруг, макар и болен, е могъл през онази нощ да се домъкне от стаята си дотук, че е взел свещ, както – за всеки случай – и инструмента, забравен от водопроводчика, че е отворил сейфа, че неволно е съборил витринката и е избягал от страх да не го чуете: как само се проявяват нещата! Колко явно е, че няма да има никаква следа от влизането и излизането! Колко явно е, че сейфът е отворен без взлом – през годините, в които е имал щастието да влиза в обитаваните от вас помещения, барон Асерман не една вечер е могъл да идва тук с вас, да присъства при отключването, да запагети прищракванията и интервалите, преброявайки завъртанията на копчетата и по този начин постепенно да достигне до трите букви на шифъра.

„Малката хипотеза“ – според израза на Джим Барнет – потресе красивата Валери постепенно при разгръщането ѝ от него. Етапите сякаш оживяваха в спомените на дамата.

Ужасена, тя едвам произнесе:

– Вие сте луд! Мъжът ми не е способен... ако някой е дошъл през онази нощ, няма как да е бил той... Напълно невъзможно е.

Той вметна:

– Съществуваше ли копие на вашето колие?

– Да... Той поръча едно от предпазливост при купуването му преди четири години.

– Чие притежание е то?

– На моя съпруг – рече тихо тя.